

Изведнажъ далечъ отъ гжсталака зачулъ той дѣтски милозливъ и тжженъ гласъ, който пѣлъ:

„О, братко мой и ти сестрице!...

Слабъ бѣхъ азъ и малъкъ...

Напустнахте вия своя братъ

И влѣкъ станахъ жалъкъ!...“.

А когато свършилъ пѣсенъта, почналъ жално да вие, като сжщински влѣкъ...

Дожалѣло на ловца за братчето си. Почнала съвѣстъта да го измжчва. Излѣзълъ той на брѣга и извикалъ:

— Братче! Мое мило, братче, ела при менъ!

Но братчето не повѣрвало на човѣшкото сърце. Помнѣло то, какъ най-близкитѣ и най-обич-

нитѣ му хора го напуснали, когато то най-вече имало н у ж д а отъ тѣхната помощъ. Помнѣло то, че влѣцитѣ излѣзли по-милостиви къмъ него.

Па и то било вече свикнало съ тѣхъ. Тѣ му били станали братя по

сждба... Братчето било станало наполовина влѣкъ. То продължавало да пѣе за своята сждба и все повече и повече се отдалечавало отъ брѣга къмъ гжсталацитѣ на гората. Колкото по-силно го ви-

